

Владица Радојевић
ОЧИ ДИВЉЕГ КОЊА

Уредник
Зоран Колунџија

Владица Радојевић

ОЧИ ДИВЉЕГ КОЊА



ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Звезде

Звезде се комешају над смогом и прашином.

Тај град сам видео и пре него што сам се родио
и прати ме на сваком путовању.

Враћам се и пружам руке
пред ужитком у сваком његовом дару.

Чесма с артерском водом и погледом на осветљену
катедралу,

кафа с решоа у бифеу поред станице;
задржаћу се, изгледа, прилично дуго.

А у недалекој тмини, пред очима својих чувара,
девојке храњене фаровима бујају из асфалта,
док возачи нестају пут треће смене, отпорни на додире;
чини ми се да горим од љубоморе:

срце моје, у овим си сенкама дочекало стрелу ка
бесмртности!

Возови су ретки на југу,
али је ред вожње тачан.
Ноћас бих можда осетио самоћу
када не бих чуо дечији дах на усној хармоници
пред кутијом у којој дозревају умашћене кованице.

Ту, где се никада неће знати за глад,
свет је отворен и огроман. Мимо мелодије,
речи су тек љуштура песме у настајању.

Дечак на трициклу

Светлокос на оца, коврџав и тамнопут на мајку,
док ти судбина гори у крилима: да, ниси се могао
родити лепши.

Сваког дана када петарде пуцају је Нова година.
Твоја реч тањир је млека мачкама и парче хлеба
луталицама поред канти за отпатке;
нека на овом свету сви буду сити, и тако и би.

Грдно се преварио онај ко је мислио да си проклет
јер разумеш сваки језик у свемиру.
Пуцнеш прстима и гле, ето ватре свакој озеблој руци!
Очима дајеш и што немаш и ову песму певам
поносан што си тек неколико секунди пројездио
кроз мој живот лишен чаролије.

Заборављен од свих, несумњиво си анђео
какав се досад није материјализовао.
Сувише отмен да пружиш руку,
јездиш периферијским квартовима
и пред тобом настају лим, алуминијум, месинг, бакар,
па нема те птице која се боји да ти слети на раме
јер свака вам је мрва заједничка након што ти
откупљивач секундара спусти новчанице на квргаве
дланове.

Свет је твоја играчка и нико сем Творца
није достојан речи „тата“ и „мама“ са твојих усана.

„Болест“ је у речнику твог тела непостојећа
одредница
јер нема траве која ти није била узглавље
нити осмеха којим ниси кадар нахранити стотину
душа.

На жутом трициклу,
долазиш с првим јесењим ветровима у мој поглед
и ниједна ти суза није равна,
а оног ко те загрли чамотиња ће доживотно
заобићи.

Заиста, правда је да се не може имати
оно што души није дато
и нека се овде стиди онај до чије свести ова мисао
не допире.

Хвала ти што си ме научио да сви љубимо
тек онолико неба колико можемо досегнути.

Песма о меду

Цветови, раширите своје руке
и примите цели шарени град на груди;
ваша војска доноси прасак
и пролазност је не може окрзнути!

Затворићу очи и полетети са прашницима
да ноћ потраје тек колико педаљ дана.
У мени су ројеви толико гласни
да ћу од саћа саградити кулу за снове на длановима.

Нека мед пада у минуте и нека се све капије
отворе пред овим певањем.
Тела су пуна нектара и кораке не прате сенке:
дакле, само се пробуди и знај да ћеш добити одговор
пре него стигнеш да поставиш питање.

На толико познатих места смо залутали данас
и видели их како нико више неће.
У оку су све боје света у једној,
што жубори и не оставља место за запитаност.

Скинувши маске, ову смо песму заједно саставили
и време је да нам се залепи за непца.
Пред нама је земља лимунова, смокава и наранџи,
а одмах иза окуке бескрајно је плаветнило.

Моје си огледало и данас сам тако леп
да светлуцам у сваком углу твоје кошнице.
Ако ме додирнеш, од мене ће небо остати:
не устручавај се, уради то што пре.

Гледајући у планину

У зору, тло поиграва и осипа све мере;
када је угледам, то више нису моје очи.

Жудећи за пучином, заправо требам
висину одакле ћу је додирнути.
Ветар ми каже: у тој је планини срце, у срцу сафир,
у сафиру звезда.

Док тражим, лечим се од сваке границе и пута
јер ме има свуда и у свему.

Немогуће је, али не постојимо
мимо ове објаве у свести.
Стена је реч и моја вера у то не може бити тврђа;
без тога, ова је песма само кула од песка пред таласом.

Гле, тишина напада тамо где смо најтежи,
ради неба мимо таме.
Само један глас је радост
и нека се чује како је и предсказано.

Упркос леду, горим изнутра,
али дишем глатко попут струјања ваздуха у маини.

Песма за А.

Имала си име,
а ниси још ни мисао била.
Дајем ти очи да нема брода да их оплови,
И срце чисто као додири у тој ноћи.

Док су се стене обрушавале
и ветрови чупали маслине,
стварао се заклон да му даш вечни смисао.

Громови су ту
да подеру ноћ и јутро буде мирно као твој дах.
Најлепша песмо коју ћу написати,
рађаш се да до сваког сна погледом можеш допрети.

У рукама ти нема места за ноћ.
Твоје ће се косе вијорити над сваком тврђавом
и нема корака који те неће овенчати
нити врта који неће крунисати твој плод.

Реч „вољена“ сада изговарам
макар заувек заћутао.

Ти си камен, гора, облак, плавет,
крила која надлећу дане.
У теби је свака тачка мимо времена
и само расти у нераскидивом загрљају.

Песма о жени која је неколико сати касније дошла кући

Да ли догоревала?
У телу, у мислима док пуцају око поноћи.
Волео бих да имам твоје очи сада
и да напољу није снег.

Струје је нестало, затреперивши у сијалицама.
Та је зграда сва под завесама
и около никад нема људи.
Речи отичу кроз респираторе;
у њима је толико тога што ће
заувек бити предмет неспоразума.
Планета је стала и сасвим је неупитно
да се то догодило.
Неки потписи ни о чему не сведоче
и томе се треба насмејати.
У овој песми нема музике, а покрети остају
у магли изнад седам спратова.

Тај дан је био исти као сви други
да га и не треба заборављати.

Волео бих да знам колико боли
како мирише док спава.
И све је онако како је рекла.
Иако је немогуће, можда треба покушати.
Судбина је онолико окрутна колико јој дозволимо.

Песма о вртovima

У мени расту непрегледни вртови
и у њих сакривам све што бих рекао
док осећам само мало влаге на длану.

Стрепња исправа пребрзо,
а ова мисао ме неће двапут позвати
и не желим да јој се опирем.
Додир је натопљен електрицитетом
и зауставља ветар
да би цветови засули кровове и учинили нас
невидљивим.

У нама одзвања малочас испијена музика
и у њој чујем како полен говори над хоризонтом,
опирући се тумачењу.

На мојим непцима се рађа сласт,
јер из тебе навире круна стварања
и враћа ме у изгубљене снове.

Ови су путеви сада сви моји
јер сам их пустио да плешу
док нам вече трне под ногама.
Све што сам досад стекао је ту
да ти то поклоним
док цветови у поноћ спуштају латице;
након тога се не може мирно заспати
и ја бих да те заштитим
све док мрак не претворимо у светло.